

Arrest

nr. 70 687 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MOUBAX en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali afkomstig uit Urosevac en bent u Kosovaars staatsburger. Op 15-jarige leeftijd trouwde u met R. I. (...) en ging u in Belgrado (Servië) wonen. In 1990 vluchtte u met uw echtgenoot R. I. (...) naar Zwitserland. Jullie vroegen er asiel aan, maar jullie keerden zonder het antwoord af te wachten vrijwillig terug. In 1993 vroegen jullie er een tweede keer asiel. Jullie keerden wederom vrijwillig naar Belgrado terug. Na tien jaar huwelijk besloot u bij uw echtgenoot weg te gaan omdat u door hem mishandeld werd. U vluchtte met uw twee jongste kinderen naar Kosovo onder Servische politiebegeleiding. U wou zich opnieuw definitief vestigen in Kosovo, maar u was er niet welkom omdat u met uw kinderen Servisch sprak en omdat u familie was van R. M. (...). Uw oom R. M. (...) had immers tijdens het proces van Milosevic in Den Haag ten voordele van Milosevic getuigd. Hoewel u familie had bij de politie,

durfde u geen bescherming te vragen en na enkele uren vertrok u al uit Kosovo. De wagen waarmee u wegreed werd door dorpelingen met stenen bekogeld.

In Macedonië vond u onderdak bij een vriend van uw vader, dokter S. (...). Met de hulp van die dokter en de Servische politie slaagde u erin uw twee oudste kinderen terug bij u te krijgen.

In 2002 kwam uw ex-man er echter achter waar u woonde in Macedonië en slaagde hij erin uw kinderen te ontvoeren. Uit angst voor uw man durfde u niet van hem te scheiden.

In Skopje leerde u uw huidige partner, R. B. (...) (O.V. 5.791.807), kennen.

Omwille van de problemen die u had met uw ex-man en misschien nog kon krijgen in Macedonië, besloot u in 2003 Macedonië te verlaten.

U vroeg in Italië tevergeefs asiel aan.

Op 5 augustus 2005 vroegen jullie in België asiel aan. U beviel hier van een dochter.

U belandde met uw partner en uw dochter in een gesloten asielcentrum. Door de situatie kreeg u psychische problemen. In Italië besloten jullie naar België terug te keren.

Onderweg werd uw dochter in Zwitserland ziek.

U wou toch in België geraken om het leven van uw dochter te redden en op 23 maart 2009 vroegen jullie een tweede keer asiel aan in België.

Intussen kwamen uw kinderen A. (...) (O.V. 6.658.974) en Af. (...) (O.V. 6.658.974) uit Servië en vroegen hier asiel aan.

Ze vertelden u dat uw oudste zoon G. (...) in een gevecht in Servië gewond raakte en ook uw zoon A. (...) werd even later verwond. Meer informatie had u niet, omdat ze u niet alles vertellen.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt in Belgrado op 24 augustus 1994; uw paspoort, uitgereikt in Belgrado op 17 november 2001; enkele Belgische medische attesten waaruit blijkt dat u psychische problemen heeft; en foto's van u en de familie van dokter S. (...)."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Voor wat Servië betreft, dient er te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met uw ex van interpersoonlijke, intrafamiliale en gemeenrechtelijke aard zijn.

Zo verklaarde u uitdrukkelijk behalve met uw ex-echtgenoot met niemand anders problemen te hebben gehad (CGVS, p. 8). Uw ex was vaak dronken en hij mishandelde u. Nadat hij u in een dronken bui met een bijl wou vermoorden, bent u met twee van uw kinderen gevlucht. Later ontvoerde uw ex nog uw kinderen (CGVS, p. 8).

Uit niets blijkt dat u voor dergelijke interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep kon of zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Naar aanleiding van de mishandelingen door uw man diende u zelf uit schrik nooit klacht in. Toen uw echtgenoot uw kinderen ontvoerde, diende u uit schrik evenmin klacht in (CGVS, p. 11).

Er dient echter gewezen te worden op het feit dat de autoriteiten, om bescherming te kunnen bieden, van uw problemen op de hoogte moeten zijn. Indien zij niet op de hoogte worden gesteld, kunnen zij vanzelfsprekend niet optreden.

U verklaarde weliswaar dat uw man door de politie niet zou vervolgd worden omdat hij bij de politie kennissen had (CGVS, p. 8). Dit is echter een blote bewering.

U verklaarde immers tevens dat, toen u door uw echtgenoot met een bijl bedreigd werd en uw kinderen de politie verwittigden, de politie ook daadwerkelijk kwam en dat u door haar in veiligheid werd gebracht. Later heeft de Servische politie u ook geholpen om uw kinderen die bij uw ex achtergebleven waren bij u onder te brengen (CGVS, p. 6-8).

Dat de politie in Servië op afdoende wijze actie onderneemt, blijkt bovendien ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen

ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Er dient tot slot nog gewezen te worden op het feit dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen.

Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren.

Ik meen dan ook dat in Servië anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Voorts verklaarde u zich niet meer in Kosovo te kunnen vestigen omwille van uw familienaam – uw oom R. M. (...) getuigde in het voordeel van Milosevic op het tribunaal in Den Haag – en omdat u met uw kinderen Servisch spreekt. De Albanezen zien dit als verraad. Hierom gooiden ze met stenen naar de wagen waarin u zat.

Vooreerst dient er wat dit betreft gewezen te worden op het feit dat u de eigenlijke oorzaak van het incident waarvan u slachtoffer werd niet kende. U uitte slechts vermoedens en gaf uiteindelijk toe dat u niet wist of er een verband was tussen uw familienaam en het bekogelen van uw wagen (CGVS, p. 3-5). Wat dit incident betreft, heeft u onvoldoende elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten.

Gezien uw korte verblijf in Kosovo had u de tijd niet klacht in te dienen. Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw nalaten.

Naast het feit dat u verklaarde dat u familie bij de Kosovaarse politie had (CGVS, p. 5), dient er in dit verband wederom opgemerkt te worden dat alvorens bescherming te kunnen bieden, de autoriteiten op de hoogte gesteld moeten worden van uw problemen; anders kunnen zij vanzelfsprekend niet optreden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt tevens dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie

bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Ze is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na de missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Wat de algemene situatie van Ashkali en andere etnische minderheden in Kosovo betreft, kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit continue directe contacten tijdens bovenvermelde missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Ferizaj, in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dit geldt eveneens voor RAE die al dan niet terecht als Servische collaborateurs beschouwd worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo.

Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Ten slotte haalde u nog uw psychische problemen aan – die u staaft met verschillende Belgische medische attesten – als motivatie voor uw asielaanvraag.

Er dient echter opgemerkt te worden dat deze problemen ontstonden in België in 2005 ten gevolge van een moeilijke bevalling en uw daaropvolgend verblijf in een gesloten instelling in België. U verklaarde zelf vroeger nooit psychische problemen te hebben gekend (CGVS, p. 13).

Bijgevolg gaat het hier om problemen van louter medische aard en ressorteren ze als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier immers niet ter discussie. De foto's tonen u en uw familieleden, niets meer.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvraag van uw partner R. B. (...) (O.V. 5.791. 807) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 7 oktober 2011 aan dat haar psychologische toestand tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal bijzonder slecht was; zij wijst op de medische attesten die haar zwakke psychologische toestand aantonen en op het feit dat zij meermaals gehospitaliseerd werd ten gevolge van de ernstige symptomen.

Verzoekster stelt dat zij blij was met de praktische maatregelen die er genomen werden om haar te beschermen, maar voegt er aan toe "dat ze gevlucht is naar Macedonië om bescherming te hebben aangezien de Servische politie haar dit niet kon geven" (zie het verzoekschrift, p. 3).

Zij verklaart dat de Macedonische politie haar niet heeft kunnen helpen "om dat ze eerst van haar man moest scheiden en ze derhalve op het huidige moment niets konden ondernemen".

Verzoekster benadrukt "dat het feit dat de Servische politie haar zou geholpen hebben echter slechts schijn is want toen haar ex haar met een bijl bedreigd heeft hebben ze haar aangeraden om te vluchten aangezien ze niets konden doen en haar begeleid naar Kosovo aangezien ze geen familie had in

Belgrado". Zij stelt dat er tegenover de dader van de feiten niets werd ondernomen aangezien die banden had met de politie.

Zij wijst er op dat zij wel degelijk nationale bescherming heeft ingeroepen maar dat haar werd aangeraden om te vluchten.

Verzoekster herhaalt dat zij ook vervolgd werd (zie het verzoekschrift, p. 4) omdat ze *"uit Servië kwam en in Kosovo werd bedreigd en ook omdat haar oom R. M. (...) getuigd heeft op het proces van Milosevic"*. Zij verklaart dat haar auto werd bekogeld met stenen. Ze verwijst vervolgens opnieuw naar haar wankelende psychologische toestand en stelt dat zij haar land niet wilde verlaten.

Verzoekster stelt verder dat zij het oneens is met de door de commissaris-generaal *"voorgesteld situatiebeeld van Kosovo"* en voegt een rapport bij van "Minority Rights Group international" van 27 mei 2009. Hieruit blijkt volgens verzoekster dat kleinere minderheden zoals *"Ashkali, Bosniaks, Kroaten, Egyptenaren Gorani, Roma en Serviërs en turken"* het land verlaten omdat ze worden uitgesloten en gediscrimineerd. Verzoekster citeert de MRG executive director: *"restrictions of movement and political, social and economic exclusions are particularly experienced by smaller minorities"* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Het rapport stelt volgens haar eveneens dat sommige minderheden, zoals de Turken en Bosniaks, terug kunnen keren naar hun land, maar dat dit voor de RAE-gemeenschap niet mogelijk is aangezien deze geen *"andere land van oorsprong"* hebben. Dit kan, aldus verzoekster, leiden tot verarming en verdere marginalisatie.

Verzoekster wil duidelijk maken *"dat er geen effectieve bescherming is doch een theoretische die niet toegankelijk is voor alle bevolkingsgroepen onder meer de Ashkali waartoe ze behoort"* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Zij verwijst naar een rapport van 9 november 2009 waarin UNHCR richtlijnen zou formuleren *"dat de aanvragen moeten beoordeeld worden op basis van hun intrinsieke merites"*; zij is van mening dat zij duidelijk individueel aantoonde dat haar risico tweevoudig is en dat de bescherming in haar land in haar hoofde onbestaande is.

Waar de beslissing meldt dat verzoekster nooit eerder psychologische problemen heeft gehad en dat deze ontstonden in België in 2005 na een moeilijke bevalling en een verblijf in een gesloten instelling, verklaart verzoekster dat zij *"in Zwitserland reeds 5 pakjes sanex per dag heeft ingenomen en vergiftigd werd"* (sic); zij acht het bovendien *"logisch dat de bedreigingen door haar ex-man psychologische gevolgen hebben gegenereerd die veel eerder aanwezig waren"* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te hervormen van haar het vluchtelingenstatuut te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Waar verzoekster opwerpt dat haar psychologische toestand tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal zeer slecht was en naar een medisch attest verwijst, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat het verhoor van verzoekster op het Commissariaat-generaal vrij normaal verlopen is; uit de lectuur van het gehoorrapport blijkt dat verzoekster in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar psychologische toestand haar ervan zouden weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad wijst er op dat het aan verzoekster toekomt om voor de beoordeling van haar medische problemen een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf te bekomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet is de Raad immers niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst.

Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar medische problemen te richten tot de geëigende procedure.

Wat verzoekster verklaart *“dat het feit dat de Servische politie haar zou geholpen hebben echter slechts schijn is want toen haar ex haar met een bijl bedreigd heeft hebben ze haar aangeraden om te vluchten aangezien ze niets konden doen en haar begeleid naar Kosovo aangezien ze geen familie had in Belgrado”* en laat gelden dat er tegenover de dader van de feiten niets werd ondernomen aangezien die banden had met de politie, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van verklaringen die ze eerder heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die vaststelt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen aanspraak kon maken op nationale bescherming in Servië. Naar aanleiding van de mishandelingen door haar man diende zij immers zelf nooit klacht in, naar zij beweert uit schrik.

Het is evenwel een feit dat de autoriteiten om bescherming te bieden echter op de hoogte moeten zijn van haar problemen.

Hierbij moet ook worden vermeld (zie het gehoorverslag, p. 6-8) dat verzoekster verklaarde verzoekster dat, toen zij door haar echtgenoot met een bijl bedreigd werd en haar kinderen de politie verwittigden, de politie ook daadwerkelijk kwam en dat zij door hen in veiligheid werd gebracht; later heeft de Servische politie verzoekster ook geholpen om de kinderen die bij haar ex achtergebleven waren, bij haar onder te brengen.

Uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt ook dat de Servische politie op afdoende wijze actie onderneemt. Binnen de Servische politie blijven weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk, maar de Servische politie anno 2011 functioneert beter; wangedrag van politieagenten wordt bovendien niet zondermeer gedoogd. Bovendien kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie en politioneel wangedrag aan te klagen.

Verzoeksters bewering dat haar man door de politie niet zou vervolgd worden omdat hij bij de politie kennissen had (zie het gehoorverslag, p. 8) is een blote bewering die niet in staat is bovenstaande informatie te ontkrachten.

Waar verzoekster herhaalt dat zij vervolgd werd omdat ze *“uit Servië kwam en in Kosovo werd bedreigd en ook omdat haar oom R. M. (...) getuigd heeft op het proces van Milosevic”* (sic), stelt de Raad vast dat zij niet aantoont dat zij geen beroep kon doen op de hulp en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten.

Zij verklaarde immers op haar verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 5) dat zij gewoon geen bescherming vroeg: *“Ik had geen tijd om mij te begeven bij de Kfor om bescherming te vragen om uit te leggen dat ik terug was van Servië en dergelijke”*. De Raad wijst er op dat, alvorens bescherming te kunnen bieden, de autoriteiten uiteraard op de hoogte moeten gesteld worden van verzoekster problemen; anders kunnen ze vanzelfsprekend niet optreden.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. De in Kosovo opererende autoriteiten bieden aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids-)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming en nemen daartegenmaatregelen.

Verzoekster voegt een rapport bij van “Minority Rights Group international” van 27 mei 2009 waaruit de penibele situatie van minderheden zou blijken.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie die naar deze stelt op het terrein werd ingewonnen en afkomstig is van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf, een beeld van de huidige situatie voor RAE in Kosovo schetst.

De informatie waarnaar verzoekster verwijst doet geen afbreuk aan de omstandige en gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissing is gestoeld. In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie strijdt met de informatie vervat in het administratief dossier, geeft de Raad de voorkeur aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

Verzoeksters bewering *“dat er geen effectieve bescherming is doch een theoretische die niet toegankelijk is voor alle bevolkingsgroepen onder meer de Ashkali waartoe ze behoort”*, neemt de Raad dan ook niet aan.

Waar verzoekster verwijst naar een rapport van 9 november 2009 van UNHCR houdende richtlijnen *“dat de aanvragen moeten beoordeeld worden op basis van hun intrinsieke merites”*, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekster wél degelijk individueel en grondig onderzocht en beoordeeld heeft, rekening houdend met zowel alle feiten en elementen uit het administratief dossier als met de actuele situatie in haar land van herkomst.

Op de opmerking in het verzoekschrift dat verzoekster *“in Zwitserland reeds 5 pakjes sanex per dag heeft ingenomen en vergiftigd werd”* (sic) en van mening is *“dat de bedreigingen door haar ex-man psychologische gevolgen hebben gegenereerd die veel eerder aanwezig waren”*, leest de Raad in het verhoorverslag dat verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal op 26 januari 2011 verklaarde dat haar psychische problemen begonnen zijn toen ze in het jaar 2005 in het gesloten centrum werd geplaatst (zie het verhoorverslag, p. 12) en dat zij nooit eerder psychische problemen had (zie het verhoorverslag, p. 13).

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in aanmerking worden genomen. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat zij niet op de bescherming kan rekenen van de overheden in

haar land van herkomst. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van hetzelfde relaas wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE